

ROSALYN

Nước Mắt Thương Hận

Tâm-Phuong-Đặng

(Đây chỉ là truyện ngắn, nếu có sự trùng hợp tên và cốt truyện, tác giả thành thật cáo lỗi vì ngoài ý muốn.)

Gia đình ngủ chập chờn làm đầu óc quay cuồng trong cơn mê, thân xác rã rời uể-oải bởi ngày nay theo ông chồng củ đi chơi, đi “một công hai chuyện” như lời ông ta rử-rê, đi đầu xe cũ về sơn sửa lại để bán. Ông ta làm nghề này từ khi đặt chân đến Mỹ.

Đầu xe mua xong rồi đi mượn khách sạn nghỉ ngơi, nhưng thực sự là hâm nóng cuộc tình đầu, gần năm chục năm trước mà kết quả là năm đứa con ra đời từng năm một, cho đến khi đất nước đổi thay, vợ chồng xa cách, gia đình ly tán, ông đi vượt biên một mình.

Khi qua Mỹ gặp lại thì ông đã có bà khác.

Bao nhiêu lần các con cũng như chị cố gắng thuyết phục để hàn gắn sum họp nhưng kết quả về được vài tháng rồi lại ra đi, “ngựa quen đường củ”. Ông đã quen thích “của lạ”, sống với bà này vài năm rồi bỏ, đi sống với bà khác. Bây giờ đang sống với bà thứ tư kể từ khi qua Mỹ, nghe ông nói thì biết vậy thôi chứ chị không bao giờ tìm hiểu.

Nhớ lại ngày còn ở Việt nam, người ngoài nhìn cuộc sống gia đình chị rất hạnh phúc, nhưng mỗi lần ai khen chị hạnh phúc, chị trả lời với đôi mắt thoáng chút u buồn: “Ai đắp chăn mới biết chăn có rận”.

Bởi chị biết anh Ba tán gái rất ngọt, không những chỉ có

ngày xưa tán chị mà bây giờ vẫn thế, và có tánh bầm sinh mè-o-mỡ thường hay lẹo-tẹo các bà, các cô lỗ vận lỗ thời. Ngay cả đứa em gái sinh đôi với chị, con Gấm, thời gian mới cưới nhau, sống chung một nhà, ông ta cũng muốn lẹo tẹo tán tỉnh.

Chị nhớ một buổi chiều anh Ba đi làm về, con Gấm đang cong lưng kéo múc nước giếng sau nhà, ông ta đi nhẹ đến vỗ nựng vào mông nó, con Gấm giật mình quay lại la lên: “Anh nhầm rồi! em là Gấm chứ không phải chị Lụa”. Ông ta đã không xin lỗi lại còn nháy nháy con mắt như tán tỉnh.

Chuyện cố ý vỗ mông như thế xảy ra rất nhiều lần nên chị bắt buộc dọn ra khỏi nhà bố mẹ. Ông ta bực bội phân trần: “Hai chị em bà sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước, làm sao mà tui không nhầm lẫn được?”

Ngược lại, Rosalyn hiện nay cũng đang say mê với những mối tình già, đến rồi đi bất chợt.

Lúc đầu cố gắng gìn giữ cuộc sống nề nếp từ Việt nam để các con kính trọng, nhưng kể từ khi nghe theo lời khuyên của con gái lớn Hoàng-Thao: “Ba đã đối xử tệ với mẹ như vậy, tại sao mẹ vẫn một mực chung tình? Mẹ bây giờ cần có một người để hủ-hỉ tuổi già cho đỡ trống vắng, buồn tui.”

Lúc đầu chị từ chối, nghĩ rằng tuổi ngoài năm mươi tốt nhất là sống đời an phận nên

chị thường đi đến chùa chiền làm công quả, lễ Phật, quên đi chuyện đời trần tục đắng cay ...

Nhưng sự buồn chán cuộc đời vẫn bám sát tâm trí chị, tham-sân-hận vẫn còn mãi trong lòng, làm nảy sinh những bệnh hoạn vớ vẩn. Nhất là những lúc tình cờ gặp ông dẫn “ vợ mới “ đi ăn nhà hàng hay đi shopping, chị như nổi máu hoạn thư, rồi mất ngủ mấy đêm liền.

Chị cố gắng đi tập thể dục thể thao mỗi sáng sớm, để lấy lại sức khỏe và tinh thần sáng khoái trở lại nhưng sau lần bị thằn Mễ theo tán tỉnh rồi xông tới ôm hôn ngoài công viên vắng vẻ, chị hoảng sợ nên không dám đi tập nữa.

Các con cố tình làm cho mẹ vui khỏe, nhất là Hoàng-Thao, mặc dầu rất bận rộn công việc làm và săn sóc chồng con, nhưng khi nghĩ đến cuộc sống vô trách nhiệm của Ba, nó nổi cơn oán ghét và muốn làm cho Mẹ sống Âu-Mỹ hoá và hợp thời trang để trả thù Ba nó.

Trước tiên, đem chị đi mỹ viện cắt con mắt già sụp xệ thành hai mí, sửa và nâng sống mũi thẳng lên như bà đầm, mỗi tuần hai lần đến thẩm mỹ viện lột và căng da mặt để được mịn màng tươi trẻ, mặc dù phần da từ cô trở xuống có nơi đã thâm đen đồi mồi và có nếp nhăn.

Sau đó, các con đề nghị và ghi danh cho chị đi học lớp nhảy đầm ở hội cao niên. Coi bộ chị rất thích vì vừa thể thao thể dục vừa làm quen được nhiều người đồng hương cùng cảnh ngộ.

Đây là Hội quy tụ các cụ ông, cụ bà, hầu hết độc thân vì một người đã mất hoặc ly dị nhau. Hội này do quận hạt tổ chức giúp các cụ giải trí tuổi già.

Đặc biệt các ông các bà ở đây ai cũng vứt bỏ tên Việt nam như bà Cúc, bà Đào bà Hương, bà Hoa hoặc ông Minh, ông Dũng, ông Bảy ông Năm ... và gọi nhau bằng bà Jannifer, bà Jacky, bà Lisa Còn các ông thì ông Jimmy, ông Tom, ông John ... v.v. Cho nên lần đầu đến tập, ai hỏi chị tên gì thì con gái trả lời: “ Mẹ cháu tên Rosalyn. “.

Trên đường về nhà chị than phiền: “ Sao con không chọn cái tên ngắn cho Mẹ để nhớ, tên này hơi dài không biết Mẹ có nhớ nổi không ? “. Hôm thi vào quốc tịch Mỹ chị nhất định giữ tên cũ Nguyễn thị Lụa làm con gái tức giận mấy ngày.

Chị giải thích ông ngoại đông con nhưng thương nhất là cặp song sinh Mẹ và dì Gấm của con. Bây giờ đổi tên khác sợ ông Ngoại nơi chín tuổi buồn lòng.

Con gái bực bội nói:

- Đã sống ở xứ văn minh sao Mẹ cứ tiếc những tên quê mùa Nguyễn thị Lụa, Nguyễn thị Gấm để thiên hạ cười chê.

Chị buồn bã trả lời:

- Ông ngoại chọn lựa cái hiếm quý và đắt tiền nhất là Lụa và Gấm để đặt tên cho Mẹ và Dì cũng như Mẹ chọn tên cho con Trần thị Hoàng-Thao. Con biết Thao cũng là loại vải hiếm quý dệt bằng tơ tằm màu vàng rất đẹp. Bây giờ con lại đổi là

Elizabeth Trần làm mỗi lần Mẹ kêu như bị lú lờ.

- Thôi, chuyện tên mới Mẹ để con lo.

Cãi nhau cho đã rồi chị cũng phải chấp nhận.

Ngày tháng dần trôi, tại Hội cao niên, chị lần lượt làm quen các ông sứt cẳng gãy gọng như đã ly-dị vợ hoặc vợ chết, tuổi tác từ năm lăm đến ngoài sáu chục. Con cái của họ đã khôn lớn, đã lập gia đình và ở riêng. Có ông đã lãnh tiền già, ở housing, đơn thân độc mã.

Lúc đầu chỉ hẹn hò ăn uống vui chơi rồi đi nhảy đầm cuối tuần. Nhưng sau vài lần nhảy đầm, ôm nhau quen hơi rồi trở nên thân thiết. Tuần nào không gặp mặt nhau là hơi nhớ nhớ, nhất là ông Billy, mỗi lần nhảy là ông ôm chị muốn nghẹt thở.

Chị bắt đầu họp các con trung cầu ý-kiến, rồi thông báo ông ta muốn dọn đến ở chung cho đỡ chi phí hàng tháng, dành dụm tiền để cùng chị đi du lịch đó đây. Các con nghe ra rất hữu tình hữu lý, nhất là thấy Mẹ mình thui thủi một mình trong căn nhà vắng lạnh đơn côi quanh năm, trong lúc Ba cũng như các con, ai cũng có gia đình, sống riêng hạnh phúc.

Ông kếp thứ nhất Billy Nguyễn dọn đến được vài tháng là bắt đầu lên mặt chồng chúa vợ tôi.

Hằng ngày chị phải hầu hạ cơm nước, lúc nào cũng chê ngon-dở mặn nhạt.

Chị ghét nhất là cần nhân, nhưng đúng là ghét của nào,

trời trao của đó.

Bất cứ chị làm điều gì cũng không vừa lòng ông ta. Những lúc ngồi nói chuyện tâm sự ông thường nói trong tiếc nuối: “ Bà vợ của tôi quá vất vả, là người đạo đức hiền lành và học thức, rất hiểu tâm ý của tôi, không làm tôi phật lòng bất cứ điều gì. Đặc biệt là dạy dỗ các con ăn học thành tài trong khi tôi bận công tác hành quân trận mạc nay vùng này mai vùng khác.”.

Chị Rosalyn ít học, ở Việt nam chỉ xong tiểu học là phải ngược xuôi bán buôn kiếm sống cho đến khi gặp anh Ba. Nên khi nghe ông nói thế là chị nổi cơn tam bành xỉ vả:

“ Sao ông không tìm những người như bà vợ chết của ông mà xin dọn đến ở với tui ?. Từ nay tui cấm ông không được nhắc bà vợ chết đó nữa.”.

Thông thường tuổi già không bỏ được thói quen quá khứ, nói nhiều hơn, và lúc nào cũng cho điều mình nói, việc mình làm là đúng nên dễ dàng tự ái, cau có.

Chúng nào tật nấy, nhất định không chịu bỏ, cứ cãi vã nhau những chuyện nhỏ nhặt lắm cảm hoài.

Thế nhưng, chị luôn nghĩ rằng mình là người bị chồng chê, chồng bỏ nên cố gắng chịu đựng để có được cuộc sống vui tươi và các con vui lòng.

Nhưng Chị càng nhận, ông càng lên nước.

Hơn một năm sau Chị bắt buộc chia tay sau khi thăm dò ý kiến các con.

Những lúc buồn chị thường

nghĩ về ông chồng củ mặc dầu có cuộc sống gia đình riêng tư nhưng mọi sinh hoạt của 05 con và nhất là sinh hoạt của chị, ông ta đều theo dõi.

Không những ông không ghen tuông, lại còn khuyến khích: “ Em nên làm bất cứ điều gì miễn là tìm được niềm vui cho đời sống của em. Nếu có điều gì thì luôn có anh bên cạnh “.

Chị hoàn toàn không hiểu những gì ông nói, nhưng những lúc chị gặp chuyện buồn, các con thông báo là ông đến thăm hỏi an ủi ngay.

Không biết ông hỏi hặn việc bỏ bê vợ con hay có ý gì khác, chị không muốn tìm hiểu như thế đâu.

Chia tay ông Billy hơn một tháng thì các con nhất quyết tìm ông kếp khác cho Mẹ.

Thằng Đức, con trai thứ nhì, có tiệm sửa xe, một hôm thông báo cho chị em nó là đã quen được ông khách tên Joseph Lê, không có vợ con, ông mới đến Mỹ hơn ba năm nhưng coi bộ hiểu biết nhiều, tuy hơi gầy yếu nhưng không có gia đình vợ con, rất thích hợp cho Mẹ và căn dặn đừng cho Mẹ biết trước, xem như món quà ngạc nhiên vào ngày sinh nhật Mẹ.

Đức cho biết thêm chi tiết là thuở nhỏ ông mồ côi cha mẹ, học trường Thiếu sinh quân, lớn lên là Sĩ quan quân đội, vừa cưới vợ vài năm là nước mất nhà tan nên quân đội tan hàng, ông đi tù hơn mười năm.

Vì không con cái nên bà vợ

từ giả ông chạy theo sống với anh Bộ đội khi ông vừa đi tù.

Khi ra tù nhờ có chương trình H.O nên ông sang Mỹ một mình.

Một hôm xe bị hư, ông đem đến tiệm thằng Đức sửa chữa. Thằng Đức thấy ông ta hiền hậu, tò mò hỏi chuyện đời tư, chuyện trò một hồi rồi trở nên thân thiết và biết được ông ta độc thân, có thể thích hợp với Mẹ mình.

Lần kế tiếp ông mang xe đến sửa, thằng Đức không tính tiền và khi từ giả, nó bạo dạn nói: “ Mẹ cháu cũng đang sống độc thân một mình, nếu Bác muốn kết bạn cho vui thì chủ nhật này mời Bác đến dự sinh nhật Mẹ cháu. “

Ông ta cảm động muốn rơi nước mắt.

Vị khách quý đến dự sinh nhật, không chỉ chị Rosalyn mà tất cả các con đều ngạc nhiên và vui mừng không ít, bởi ông ta diện bộ veston cà vạt rất đẹp và lịch sự, tay ôm bó hoa hồng và gói quà lớn.

Hôm nay các con cũng bắt buộc chị ăn diện thật đẹp. Không biết có phải là duyên phận trời đất sắp đặt hay sao mà vừa mới gặp nhau lần đầu là “ Mặt trong như đã, mặt ngoài....” cũng không e-dè rụt rè gì ráo trọi. Các con vui vẻ hài lòng làm chị như trẻ lại mấy chục tuổi.

Sau lần dự tiệc sinh nhật thì hầu như ngày nào ông cũng đến nhà chuyện trò ăn uống với chị. Giúp chị mở mang tiệm hoa, đi giao hoa cho khách hàng. Chờ

chị đi đây đi đó. Cuộc sống thực sự là hạnh phúc.

Kể từ ngày chị mở lời mời ông dọn đến ở chung và các con giúp ông dọn về nhà chị đến nay đã hơn một năm, hai người chưa bao giờ làm phật lòng nhau.

Ông càng đáng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà cho chị. Chị và các con rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của Mẹ và thương mến ông nhiều hơn.

Chị nghĩ rằng duyên phận đã được trời đất an bài kể từ nay.

Nào ngờ, một buổi trưa chờ chị đi giao hoa cho khách, thỉnh linh ông than bị chóng mặt, chưa kịp tấp xe vào lề đường thì lạc tay lái tông mạnh vào cột đèn, chị bị thương nhẹ nhưng ông ngất xỉu, đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Bác sĩ cho hay ông bị máu cao làm đứt động mạch. Nằm phòng cấp cứu khẩn cấp gần ba ngày sau là nhắm mắt lìa đời.

Không một lời trời trần, không thân nhân bè bạn, chỉ có chị và năm con khóc thương trong ngày hỏa táng tại nghĩa trang.

Ôi ! cuộc đời sao lắm bi thương cho kiếp làm người của ông ta và cũng cho riêng chị ?.

Thấy Mẹ quá đau khổ nên các con ngày nào cũng tụ tập ăn uống tại nhà chị sau giờ tan sở. Cố tình làm cho Mẹ chóng quên đi chuyện tình buồn.

Nhưng vết thương lòng kéo dài cả năm sau mới nguôi ngoai.

Kể từ đó, chị căn dặn các con: “ Thôi, Mẹ đã vào tuổi sáu mươi, hơn nữa, số phận của Mẹ

đơn côi, kể từ nay để Mẹ sống an phận, nhìn thấy các con thành đạt, sống hạnh phúc là Mẹ mãn nguyện lắm rồi. Đừng tìm cách giới thiệu người này người kia cho Mẹ nữa.”.

Các con nghe theo, không dám quấy rầy cuộc sống Mẹ và hằng ngày thay phiên nhau tới lui thăm viếng.

Nhưng một thời gian không lâu sau, chị cảm thấy buồn chán trở lại. Con gái lớn lo lắng nên một hôm đề nghị:

- Nhà còn dư ba phòng, Mẹ nên cho một cặp vợ chồng hay một hai bà độc thân đến ở chung để phụ giúp tiền nhà và sớm hôm có người trò chuyện.

Chị lên tiếng:

- Mẹ quên nói cho các con hay, cậu Tâm, người Mẹ thuê mượn đi giao hoa, hôm qua hỏi Mẹ xin thuê một phòng để ở vì đang gầy gò vợ con. Cậu Tâm nhỏ tuổi, hiền hậu nên Mẹ đã bằng lòng và cho cậu ra vào bằng lối đi riêng sau vườn .

Hoàng-Thao lên tiếng quyết định:

- Vậy thì tùy Mẹ, tụi con không ý kiến.

Hôm dọn nhà đến, cùng với ông bạn phụ giúp, Tâm giới thiệu với chị:

- Đây là ông bạn lớn tuổi bằng tuổi chị, tên Kupa Plong, người Việt gốc Miên, độc thân. Lúc ở Việt nam là kếp cải lương nổi tiếng tên Thiên Phong Tử.

Khi giới thiệu xong thì ông Thiên Phong Tử cứ tìm cách bám sát chuyện trò với chị. Khoe hết chuyện này tới chuyện

khác, nào là làm chủ căn nhà thật lớn, sống một mình đơn côi, có công ăn việc làm vững vàng, lúc còn ở Việt nam là kếp chính của đoàn cải lương nổi tiếng. Bây giờ đang sửa soạn ra CD cải lương để bán v.v...Chị nghe và có vẻ thán phục quá chừng.

Đặc biệt khi nói chuyện cứ nhìn chăm chăm vào mắt chị như những người có nghề thôi miên. Mà thực vậy, chị đứng nghe ông nói mà đầu óc lâng lâng như đang ở trong thế giới ảo mộng.

Chiều hôm đó ông xin mượn bếp nhà chị để trở tài nấu ăn đãi chị và Tâm.

Thịt cá rau cải chị và con gái mới đi chợ hôm qua, ông soạn ra và nấu nhiều món như bữa tiệc thịnh soạn.

Một bữa ăn tối rất ngon miệng, chị ăn như chưa bao giờ được ăn.

Trong khi ăn Tâm đề nghị:

- Hay là Ông Kupa cho thuê căn nhà ông và dọn đến đây, cả ba chúng ta sống chung với nhau và nương tựa nhau có hơn không ?.

Ông Kupa nhìn chị và nháy nháy con mắt làm chị cảm thấy rạo rục trong lòng rồi như không kìm chế được mình, chị gật đầu.

Tối đến, khi mọi người ra về chị cứ trần trọc hoài không sao ngủ được, lo lắng không biết lần này trời đất có đem đến cho mình một người yêu thực sự hay không ?, hay là đến rồi đi như những lần trước.

Chị suy nghĩ về ông Kupa,

đàn ông độc thân, nấu ăn giỏi, nói năng dịu dàng ngọt ngào với đàn bà con gái, siêng năng làm việc, không rượu chè cờ bạc, thì còn tiêu chuẩn nào hơn cho chị lựa chọn ?. Do đó, hình ảnh ông Kupa lúc nào cũng như đang ở cạnh chị, rồi đâm ra nhớ thương.

Sáng hôm sau ông Kupa đến thật sớm làm đồ ăn sáng cho ba người, ăn xong chị cảm thấy cơ thể rạo rức, tay chân bải hoải, tâm trí mơ màng như buồn ngủ.

Ông Kupa bảo Tâm đi làm sớm, ông sẽ chở chị đi giao hoa giùm cho.

Khi Tâm đi rồi, ông ta bắt đầu mon trón vuốt ve chị rồi ẵm chị vào phòng trong.

Chị hoàn toàn tuân theo, không phản ứng chống cự bất cứ điều gì

Kể từ sau cuộc ân ái, chị hoàn toàn thuộc về ông Kupa. Chị giao một bộ chìa khoá nhà để ông đến bất cứ ngày đêm và kể từ nay bất cứ điều gì ông nói, ông bảo là chị nghe và làm theo răm rắp.

Việc trước tiên là cấm chị từ nay không được đi nhảy đầm, không giao du thân mật với bất cứ ai, đuổi Tâm về với vợ con nó. Hằng ngày ông Kupa đảm trách việc nấu nướng cho chị ăn.

Ôi ! còn gì sung sướng và hạnh phúc bằng bây giờ ?. Lâu nay ông nào sống với chị cũng được chị hầu hạ phục dịch tối đa, bây giờ chị được người khác phục dịch thì còn gì ước

mơ nữa ?.

Hoàng-Thao một hôm đến thăm, thấy có đàn ông lạ trong nhà bèn hỏi:

- Sao Mẹ nói muốn sống yên thân từ nay mà bây giờ lại có ông nào đến ở rồi ?

Tại sao không tìm hiểu một thời gian mà quyết định vội vàng như vậy ?

Chuyện ngoài sân rồi lần vô bếp sao chỉ vừa mới hai ngày ?.

- Ừ ! Mẹ cũng không hiểu tại sao chấp nhận sớm quá nhưng ông Kupa hoàn toàn thích hợp những gì Mẹ muốn, con yên tâm.

- Mẹ bảo con yên tâm nhưng linh tính con thấy chẳng yên chút nào.

Tâm vừa dọn đến đúng một tuần bây giờ yêu cầu dọn ra, rất bực tức nhưng không dám nói gì, chỉ than thở:

- Tui chưa làm huê được với vợ, bây giờ biết dọn đi đâu ?.

Chị lên tiếng:

- Ông Kupa có nhà rộng, ở một mình, sao không dọn đến đó ?

Ông Kupa nhìn Tâm lắc đầu rồi không ai dám nói thêm gì nữa.

Tâm bắt buộc phải dọn ra.

Kể từ khi Tâm dọn ra, ông Kupa bắt đầu đối xử với chị bằng những hành động hung dữ, man rợ. Chị tiếp tục ngoan ngoãn nghe lời và chịu đựng sống, không bao giờ dám làm trái ý ông, đôi lúc chị cảm thấy rất mệt mỏi nhưng không dám than trách.

Những ông kếp trước, lúc

nào bắt bằng điều gì là chị to tiếng cãi lại, bây giờ với ông Kupa chị chỉ biết vâng lời bất kể đúng hay sai.

Có những lúc chị cảm thấy ân hận điều mình làm là sai nhưng vẫn làm, bởi vì ông Kupa bảo làm, thế thôi.

Ví dụ như hôm đi dự tiệc xuân ở nhà hàng, chị đã hứa với người bạn thân là sau khi tiệc tàn, khoảng chừng mười một giờ đêm, sẽ đưa ba đứa con gái tuổi lên mười về nhà giùm. Nhưng khi tan tiệc, ông Kupa bảo không được, thế là chị nhả tâm ra về, bỏ lại ba chị em nhỏ bơ vơ trong đêm khuya.

Người bạn ở xa không thể về kịp, đành phải gọi nhờ người khác đưa con về nhà gần một giờ sáng.

Lúc này thì xem như ông Kupa đã kiểm soát được chị từ tâm hồn lẫn thể xác.

Ông biết rõ hàng tháng chị có nhiều tiền do các con cho, đưa vài ba trăm đưa một ngàn đồng cộng thêm lợi tức bán hoa nên ông làm yêu sách ra điều kiện muốn ông yêu thương thì giúp ông làm những việc sau đây:

- Liên lạc các hội đồng hương lúc nào có tiệc tùng hội họp thì giới thiệu tên tuổi ông ta để ông lên ca vài bài vọng cổ. Nhưng mỗi lần tham dự, chị phải ủng hộ cho hội vài ba trăm dollars để ông được tiếng tăm.

- Gửi ai đi Việt nam mua vài đầu tóc giả để đi đâu ông đội lên che dấu cái đầu hói cho được trẻ trung hơn.

- Mua vé máy bay cho chị

và ông đi Việt nam thuê CD cải lương, ông sẽ hát chung với cô đào nổi tiếng, xong đem về Mỹ bán.

- Tìm chỗ để mở thêm một tiệm hoa nữa, để ông đứng tên, vì hai tiệm sẽ có nhiều lợi tức hơn.

- Ông sắp sửa đi mổ Lasick hai con mắt để khỏi mang kính, phí tổn khoảng năm ngàn đồng, chị phải lo trả trả giùm cho ông.

Nghe qua yêu sách của ông, chị hơi bối rối nhưng cũng trả lời:

- Để em lo từ từ.

Kể từ khi ông trở thành người yêu, chị đã tốn quá nhiều tiền kể cả chuyện thường xuyên ăn uống nhà hàng mà ông không bao giờ trả tiền. Lúc nào cũng cùng một lý do đi gấp nên quên lấy tiền bỏ vào ví.

Được voi đòi tiên, một hôm ông bảo chị cho ông mượn năm chục ngàn để refinance căn nhà ông đang ở. Chị phân vân gọi hỏi ý kiến Hoàng-Thao, con gái lớn hoảng hồn chạy về nhà thông báo cho Mẹ:

- Con chưa kịp cho Mẹ hay một tin kinh khủng thì Mẹ gọi. Mẹ biết không? hôm qua cậu Tâm gây gỗ với ông Kupa, cậu Tâm đến tìm con kể hết sự thật:

Ông Kupa đang sống với vợ, và là người nuôi bùa ngải, việc cậu Tâm đến share phòng cũng là do ý kiến ông Kupa. Cậu Tâm còn nói ông Kupa cố tình làm quen với Mẹ mục đích để học nghề làm hoa rồi dạy lại vợ ông ta mở tiệm hoa. Ngoài Mẹ ra, ông ta đang dùng bùa ngải cặp

bỏ với ba bà khác, tuổi bằng Mẹ và trẻ hơn.

Cậu Tâm còn cho biết thêm ngày còn ở Việt nam ông là dân dâm thuê chém. mướn, vào tù ra khám như cơm bữa. Có một thời làm nghề kéo màn cho gánh hát cải lương, bởi vì mù chữ, không đọc được tuồng tích nên không đóng được vai trò gì.

Hoàng-Thao càng nói, chị càng thần thờ người ra, miệng cứ lẩm bẩm:

- Mẹ không nghĩ như vậy đâu, ông ta rất tốt với Mẹ.

- Nếu Mẹ không tin thì hôm nào thử đến nhà ông xem, và tốt nhất là từ nay Mẹ nên thận trọng, xa lìa ông ta càng sớm càng tốt kéo tiền mất tật mang.

Con gái ra về rồi mà chị vẫn ngồi thần thờ như kẻ mất hồn. Nghĩ lại từ khi quen ông Kupa đến giờ chị đã hao tốn tiền bạc khá nhiều, ngược lại ông ta chưa hề chi tiêu cho chị một đồng nào cả. Ngay cả chuyện nhờ ông đi mua hộp thuốc đau đầu, ông ta vẫn đòi tiền lại cho bằng được.

Thái độ ông thay đổi rõ rệt, khi mới quen thì rất ngọt ngào, khi sống chung thì ăn nói với chị dùng toàn lời lỗ mắng của kẻ du côn thất học. Nhưng không hiểu sao trước mặt ông, chị vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Đã bao nhiêu lần chị hỏi địa chỉ nhà ông ta để đến thăm cho biết nhưng ông vẫn không cho. Chuyện này chắc phải hỏi Tâm cho địa chỉ để chị đến nhà ông ta một lần cho biết thực hư. Nhưng không biết có nên rủ

Hoàng-Thao cùng đi bảo vệ, để lỡ nếu vợ ông ta ghen tương sinh ra ầu ẩu.

Bao nhiêu điều ngờ vực, so sánh những điều con gái nói và cử chỉ ông ta, thấy không sai chút nào, làm cho chị điên đầu thêm.

Đã mấy tháng nay ông chỉ làm cơm cho chị ăn hai lần một tuần, hầu hết ngày nào cũng rủ chị ra nhà hàng và chị trả tiền ăn.

Chiều hôm sau Hoàng-Thao tan sở làm đến thẳng nhà Mẹ. Vừa hé cửa định vào thì nghe ông Kupa đang to tiếng la mắng:

- Bà ngu vừa thôi chứ, chuyện hội đoàn là ăn cơm nhà vác gà voi, bà lãnh phần trang hoàng, khi tiệc xong mọi người ra về bà phải ở lại dọn dẹp, tôi cấm bà làm điều ngu dại như thế. Một điều nữa là bảo năm con từ nay phải tăng tiền giúp bà hàng tháng bởi có nhiều việc chi tiêu, bà nghe rõ chưa?.

Hoàng-Thao nhẹ nhàng khép cửa, ra xe ngồi suy nghĩ làm sao đem ông này ra khỏi đời sống Mẹ. Hơn nửa giờ sau, ông Kupa ra khỏi nhà lái xe đi, Hoàng-Thao chạy nhanh vào nhà hỏi Mẹ:

- Tại sao lúc này ông ta thường la mắng Mẹ hoài vậy? Có chuyện gì xảy ra?

- Có la mắng gì đâu, ông chỉ hỏi Mẹ chuyện này chuyện kia thôi mà.

- Khỏi cần Mẹ che giấu, con hiểu hết rồi. Sáng nay con tìm được ông thầy bùa ngải, đã tham khảo ý kiến. Ông thầy bảo có

nhiều loại bùa ngải, nhưng theo ông, Mẹ đã vương bùa ngải lời nói và bùa ngải bỏ vào thức ăn. Muốn trừ khử thì phải đưa Mẹ tới ông mới làm được. Nhưng tốt nhất là ngưng tiếp xúc với ông Kupa từ nay.

- Thôi, để từ từ Mẹ sẽ giải quyết.

Hoàng-Thao lớn tiếng trả lời:

- Đã đến nước này mà Mẹ bảo để từ từ làm sao được ?

Tối nay ông ta không được ngủ lại trong nhà này, phải dọn hết đồ đoàn đi.

- Đồ đoàn có gì đâu mà dọn, chỉ có bộ đồ ngủ

Trước khi ra về Hoàng-Thao hăm dọa:

- Nếu Mẹ không xa lánh ông ta sớm, tội con sẽ từ Mẹ luôn.

Hôm nay ngày ông Kupa đi giao hàng xa, Rosalyn một mình lái xe đến nhà ông Kupa theo địa chỉ Tâm cho. Vừa đậu xe vào lề đường chợt thấy một người đàn bà trạc tuổi chị vừa về đậu xe trước garage, chị nhanh chân chạy đến hỏi:

- Xin lỗi bà có phải vợ ông Kupa ?

- Đúng rồi, có chuyện gì không ?

- Lâu nay bà có biết ông Kupa tán tỉnh và ăn ngủ với tôi không ?

- À ! ...thì ra chị. Tôi biết chứ ...

Nhưng tôi bằng lòng để ông ra ngoài ăn phở kéo ăn cơm nhà hoài ông than chán.

- Ông còn hứa sẽ lấy tôi làm vợ, bà có hay biết gì không ?

- Chuyện đó tôi chưa biết, nhưng nếu chị muốn, tôi sẽ dọn đi, nhường ông ta lại cho chị. Mấy chục năm nay sống trong ngục tù, tôi chịu hết nổi rồi.

Cuộc gặp gỡ nói chuyện ngắn ngủi làm Rosalyn tiến thối lưỡng nan, thay vì chị là người quyết định chấm dứt cuộc tình thì ngược lại, tối hôm đó ông Kupa gọi điện thoại hăm dọa và chửi bới thậm tệ. Ông nói:

- Bà liệu hồn, may mà bà xa tôi hiền hậu nếu không bà bị đánh một trận nên

thân. Kể từ nay tôi không thèm gặp bà nữa, rồi ông cúp phôn.

Chị ngồi khóc không thành tiếng, than trách cuộc đời cay đắng éo le. Biết ông là người gian xảo lừa dối nhưng chị yêu thương ông ra khỏi tâm trí chị được. Bèn lấy điện thoại gọi cho ông để phân trần.

- Anh Kupa, chiều nay em đến không phải mục đích đó, em đến để xem căn nhà của anh như thế nào để cho anh mượn năm chục ngàn refinance.

- Ô ! như thế thì anh đã hiểu nhầm em, cho anh xin lỗi. Con vợ già của anh tuần tới sẽ dọn ra. Sau đó em sẽ dọn vào, chúng ta sẽ yêu nhau mãi mãi ...

Thực ra thì Rosalyn còn đủ trí khôn ngoan thử thách, biết được ông ta tham tiền nên đổi giọng xưng hô như lật bàn tay, chứ tiền bạc con gái đang giữ trong bank làm sao lấy ra được. Tuy nhiên, chị đã trút bỏ được gánh nặng và có được giấc ngủ

đêm nay.

Hôm sau vừa tảng sáng mở cửa tưới hoa thì thấy anh Ba, chồng cũ và Hoàng-Thao bước vào nhà. Anh Ba lên tiếng:

- Chuyện gì mà con gái đến khóc lóc nhờ tôi cứu giúp bà ?

- Chuyện gì đâu, con bé này lắm chuyện.

- Thực ra hôm nay tôi đến để nhờ bà một chuyện, nhưng trước hết chúng ta đi nhà hàng nào ăn phở rồi sẽ nói sau.

Chị ngoan ngoãn vào trong thay áo quần xong ra xe anh Ba chờ đi.

Vừa ngồi vào bàn ăn chị hỏi móc anh Ba:

- Hôm nay trời sắp mưa hay sao mà bà chẳng cho phép ông tới thăm tui ?

- Đừng nói bậy, bà đã bị bỏ bùa ngải nặng lắm rồi đó.

- Thì ông cũng bị bà chẳng bỏ bùa ngải chứ có hơn gì tôi ?

- Vậy thì chúng ta nên về Việt nam tìm ông thầy bùa giỏi để giải trừ.

Hoàng-Thao chen vào can ngăn Ba Mẹ:

- Thôi, hôm nay không được cãi vả. Để cho con có được ngày vui.

Anh Ba nhìn chị dụ giọng nói tiếp:

- Anh sẽ mua vé máy bay cho em về Việt nam tuần tới để kịp ngày giỗ ông nội mấy đứa nhỏ. Anh sẽ thu xếp công việc và về sau em khoảng 03 ngày.

Chị cũng đổi giọng nhẹ nhàng hơn:

- Em đâu còn ý nghĩa gì với gia đình anh nữa.

- Không, Mẹ và gia đình anh không biết chuyện xa nhau của chúng ta. Em vẫn là con dâu trưởng, hơn nữa em là mẹ của năm con chúng ta.

Hoàng-Thao vội vàng đứng dậy đến ôm hôn Ba, ôm hôn Mẹ và nức nghẹn nói trong tiếng khóc:

- Con sẽ thông báo tin vui này cho các em. Con phải đi trước vì sắp tới giờ làm việc. Ba nhớ đưa Mẹ đi bất cứ nơi nào cho hết ngày hôm nay.

Ngồi trên phi cơ trở về Việt nam, trong lòng chị vẫn chưa hết lo lắng. Lo những ngày tới ông Kupa sẽ dùng bùa phép gì cho chị ?. Chị phải đối phó ra sao hay cũng răm rắp nghe lời ?. Nỗi lo thứ nhì là lần này không biết anh Ba đã mời vó chồn chân chưa ? hay vẫn quen thói lừa dối chị như từ xưa nay đã từng làm ?

Điều tàn nhẫn nhất mà chị không bao giờ quên là lúc còn ở Việt nam, chị bằng lòng bán gần hết tài sản để anh Ba mang theo vượt biên một mình, vì nhiều lần anh năn nỉ chị:

- Em đang có bầu, sợ đi theo nguy hiểm và xui xẻo. Anh đi trước lo công danh sự nghiệp rồi sẽ bảo lãnh em và con sau.

Mặc dầu chị lo lắng bản tánh mê gái của ông nhưng đời sống hiện tại quá khó khăn nên đành chấp nhận để ông đi trước một mình.

Đúng như điều chị lo sợ, từ ngày đi cho đến hơn hai năm sau biệt vô âm tín, tưởng rằng anh đã bỏ xác trên biển. Nào

ngờ chị bạn có chồng cùng vượt biên một chuyến với anh cho hay anh Ba khi vượt biên đã mang theo bà vợ bé và đứa con hai tuổi, hiện đang sống tại Cali. Hoa kỳ

Rồi cho chị địa chỉ và dặn: “ Nếu liên lạc với anh Ba thì đừng bảo rằng tôi nói “.

Chị và năm con ôm nhau khóc tức tưởi khi nhận được tin động trời.

Mặc dầu con gái lớn mới mười hai và con út vừa tròn một tuổi rưỡi nhưng chị quyết định vượt biên bằng mọi giá.

Đoạn đường gian nan trên biển bị hải-tặc bắt giữ hai lần, nhờ tài hoá trang làm bà già và lấy dầu nhớt máy bôi lên mặt nên bọn hải-tặc chệ.

Nhờ ơn trên, đã đến được Mã lai. Khi liên lạc được thì ông gửi cho một trăm dollars và lá thư ngắn bảo cứ yên tâm sống ở đó, ông sẽ làm giấy tờ bảo trợ.

Kể từ đó, biệt vô âm tín trở lại. Cuộc sống trong trại tỵ nạn quá cơ cực, ngày ngày chị và con gái lớn Hoàng-Thao phải đi làm vệ sinh quét dọn doanh trại để có tiền mua mì gói nuôi con.

Viết thư cầu cứu thì ông không trả lời, biết kêu ca với ai đây ?

Ròng rã hơn hai năm sau, một hôm có ông Cha Công giáo người Mỹ nhưng nói tiếng Việt rất giỏi, đến thăm doanh trại, ông hỏi chị:

Sao bà có nhiều con nhỏ dại, thuộc diện ưu tiên một mà lại ở đây hơn hai năm ?

- Thừa Cha, chồng con ở Mỹ

làm bảo trợ đã lâu nhưng chưa thấy ai gọi phỏng vấn gì cả.

- Ủa, lạ thật, để tôi xem lại hồ sơ giùm cho.

Sáng hôm sau ông xuống trại thông báo:

- Tôi đã xem hết hồ sơ, gia đình chị hoàn toàn không có ai làm bảo trợ. Tuần tới tôi về Mỹ, tôi sẽ tìm cách liên lạc với chồng chị.

Một lần nữa năm mẹ con ôm nhau khóc trong cảm hận. Các con đủ trí khôn để hận thù cha.

Hơn mười ngày sau, ông Cha trở về thông báo:

- Tôi đã làm áp lực chồng chị: “ Phải đi theo tôi làm giấy bảo trợ hoặc giấy ly dị để chính phủ Mỹ bảo trợ cho gia đình bà, và nếu ly dị thì ông phải trả mọi chi phí cho gia đình bà từ Mã lai đến Mỹ. Sau cùng ông bằng lòng làm hồ sơ bảo trợ “.

Thế là gia đình được đi Mỹ một tuần sau đó.

Vì bản tánh tự ái, hơn nữa các con hận thù và coi thường Ba chúng nên một tháng sau chị nhờ bà con đồng hương giúp thuê nhà và dọn ra ở riêng.

Nhờ Trời Đất thương xót nên chị không gặp trở ngại trong việc tự túc mưu sinh và nuôi con ăn học thành tài.

Ôi ! đoạn film cuộc đời thoáng qua thật nhanh trong đầu chị. Bao nhiêu uất ức hận thù ngày càng chồng chất mỗi khi nghĩ tới anh Ba. Cho đến bây giờ vẫn rất ngọt ngào mỗi khi nói chuyện với chị.

Rồi bốn củ soạn lại, chị răm rắp nghe theo.

Cũng chính sự ngọt ngào này mà năm mười sáu tuổi, chị bỏ học, yêu say đắm và trao tiết trinh đời con gái không chút suy nghĩ đắn đo.

Hai năm sau, cùng anh sống đời chồng vợ rồi lần lượt năm con ra đời.

Lúc ở quê nhà, biết ông có mèo mỡ bề bịch nhưng chị không bao giờ nghĩ ông có vợ bé con riêng.

Xin Trời Đất kiếp sau nếu có, thì cho chị làm đàn ông chứ thân phận đàn bà sao mà hẩm hiu thiệt thòi quá.

Chị biết trong lúc này các con đã voi bót sự ghét bỏ thù hận Ba và muốn gia đình sum họp. Nhưng hiện tại chị chưa thấy lòng hồi cải và nhiệt tâm muốn hồi chánh của anh Ba, tuy nhiên chị cố gắng thêm một lần xem thử.

Nếu vẫn không kết quả, chắc chị sẽ vào chùa đi tu.

Từ khi có trí khôn, biết suy nghĩ chuyện đời, lúc nào chị cũng ước ao có cuộc sống bình thường làm vợ, làm mẹ, thương yêu chồng con như những người bạn của chị, nhưng số kiếp chị gặp toàn những đắng cay cuộc đời. Chị không hiểu tại sao ?

Chị không kèm hãm được niềm cảm xúc tốt cùng, đành để nước mắt tuôn trào và nghẹn ngào khóc lên thành tiếng.

Cô tiếp viên phi hành không hiểu chuyện gì, đem lại cho chị hộp khăn giấy và nói: “ Thành thật chia buồn cùng bà “.

Niềm Riêng

*Đèn dầu lửa hắt hiu nổi nhớ
Đêm càng sâu trần trở một mình
Ngón chai và lại ảo tình
Lửa nào ấm lại ba sinh ước nguyện*

*Môi từ thưở hồng duyên giai ngẫu
Áo lụa ngà yêu dấu tay trao
Vị đầu sông nổi ba đào
Cầu duyên đứt đoạn lao đao giữa trần*

*Xếp sơn phấn sâu gương hui hắt
Gánh con thơ tất bật sớm hôm
Tháng tư nhuộm đỏ dấu buồn
Đầu mùa mưa đỏ từ nguồn xót xa*

*Gió khuya thổi lạnh tà áo mỏng
Giọt mồ hôi nào đọng da thơm
Chiều chạnh lạnh ngắt hương đồng
Vị đầu đoạn nổi duyên hồng cách chia*

*Lau nước mắt chờ tia nắng mới
Gọi yêu thương chờ đợi phút giây
Ngập ngừng nắm lấy bàn tay
Trong hư ảo vụt lạnh đầy không gian*

San Jose, Mùa Hè 2010.

Võ Thị Xuân Đào